

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 10.

Den 15. Februar 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City den 24. November 1872.

(Fra „Journal of Discourses“).

(Fortsat).

Da Moses havde erholdt dette store Lys og saa den hele Jord, folte han en levende Æver for at vide, hvordan Jorden var dannet. Det var gaenste naturlig for en Mand, som saa pludselig blev begavet med den Kraft at kunne se enhver Partikel paa Jorden, at spørge om, hvorledes alt dette var fremkommet. Moses sagde: „O Gud, vær naadig mod din Æjener og vis mig Tingene, der henhøre til Himmel og Jorden, og da vil jeg være tilfreds.“ Herren fortalte Moses, at der var mange Himmel og mange Kloder, som vare gaaede ud af Tilværelsen ved hans Kraft, men at andre skulle komme istedefor disse og at der var ingen Ende paa hans Gjerninger, eiheller var der nogen Ende baa hans Ord.

Af dette kunne vi se, at Moses havde gjort et Spørgsmaal, som Gud i sin

Wisdom ikke fandt gavnligt at aabenbare ham. Det var ikke med Herrens Willie, at Moses skulle hende alle disse Ting om Himmelne. Efterat Moses havde berfaldt Herren om at vise ham Himmelne og Jorden var det, at Gud gav ham de Oplysninger, som vi kunne se anførte i den første Mosebog. Som Svar paa Mose Bon fortalte Herren ham, hvorledes Himmel og Jorden vare stætte, og om hvordan de forskjellige Dannelser vare udførte, og at alt Skabelsesværket var fuldfort paa den syvende Dag. Dette, ifølge den ny Aabenbaring i „Pearl of Great Price“, viser Maaden, paa hvilken Moses kom til Kundskab om Historien angaaende Verdens Skabelse. Andre Mænd, der levede lang Tid før Moses, vare ogsaa blevne bekjendte med Historien om Skabelsen. Abraham, som levede flere hundrede Aar

for Moses, var i Besiddelse af baade Urim og Thummim, hvilke Herren gav ham i Kaldæa, og ved hvilkes vidunderlige Egenstaber Abraham erholdt Kundstab angaaende baade denne og mange andre Verdeners Skabelse. Gud gav ham ogsaa Navnene paa mange af dem, saasom Kolob og flere andre, hvilket ikke er nødvendigt for mig at gjentage. Herren har til forskjellige Perioderaabenharet disse underfulde Ting for Menneskenes Born.

Ikke desmindre, alle disse store Profeter, Seere og Aabenbarere have havt deres mørke Timer, i hvilke de ofte bare undergivne haarde Prøvelser, hvorvede de havde Anledning til at vise deres Erlighed for Gud i de mange Vansteligheder, som de maatte gjennemgaa. Vor de Sidsie-Dages Hellige være modfaldne og forsagte, fordi de til enkelte Tider ere omgivne af Mørke og blive bragte i Prøvelser og Besværligheder? Nei! Lad os være standhaftige og holde fast ved Jernspiret — Guds Ord — og vise vor Erlighed, Rettskaffenhed og Oprigtighed for Herren, at han maa finde Behag i os, hvadenten vi ere begavede med lidt eller meget af Guds Land. Jeg ved ikke, paa hvilken Maade man kunde undergaa; Prøvelser, dersom vi til enhver Tid vare fuldt med denne Land og altid havde Aabenbaringer.

Dette fremfalder i min Erindrings Skole, som Joseph Smith, David Whitmer, Oliver Cowdery og flere Andre maatte gjennemgaa. I ere uden Tvivl familiære med Profeten Josephs Historie, der indeholder Beretning om de Prøvelser, som han maatte doie. Han maatte udstaa mange Besværligheder, forinden Herren tillod ham at tage de bestrevne Tavler ud af Cumorah Hoi. Gud viste ham, hvor disse Tavler laa og befalede ham ved sin Engel at gaa og se dem. Joseph gjorde som Herren befalede, og da han første Gang saa dem, udrakte han

sin Haand for at sætte sig i Besiddelse af samme. Men var det ham tilladt at tage dem? Nei! Hvad var Aarsagen? Han havde ikke udstaet de Prøvelser, som varer nødvendige for at vise hans Erlighed, hvilket maatte bevises, forinden han kunde anbetrees en saadan hellig og vigtig Stat. Det blev ham derfor sagt, at han skulle gaa og vise Lydighed mod Gud, at han skulle komme der fra Tid til anden, efter som Herrens Engel befalede ham, og naar Tidens Fylde kom, skulle han faa Tilladelser til at tage dem.

Kunne I tænke, at Joseph, fra den Tid, han første Gang saa Tavlerne, indtil den Tid det blev ham tilladt at tage dem, hvilket var omtrent fire Aar, ikke var underlaaet mange Fristelser og maatte gjennemgaa mange haarde Prøvelser og Vansteligheder? Vi komme ved at læse hans Historie til Kundstab om, at han ikke alene saa Himlenes Herlighed, men der var ogsaa Tider, da Mørkhedens Magter omgav ham. Herren viste ham begge disse Magter. Af hvilken Grund? For at bibringe ham Erfaring nok til at hjelne mellem det, som kom fra Gud, og det, som kom fra den modsatte Kilde. Han, i Lighed med Moses, saa disse djævelske Dæsener personligen. De blev aabenbarede for ham i deres Naseri, Ondstab og Ugudelighed. Han var ogsaa ofte fristet og var undergiven mange Gjenvordigheder og Skuffelser. Dog til sidst, da han havde bevist for Herren og for Himlene, at han var fuld af Erlighed og Oprigtighed, tillod Gud ham at tage Tavlerne og oversætte sammes Indhold i det engelske Sprog.

Maaesse jeg har talt nok med Hensyn til disse to Magter. Det, som jeg har bemærket, er bleven sagt i den Hensigt at trøste og opmunstre de Hellige, at de ikke maa tænke, fordi de blive prøvede paa denne eller hin Maade, at disse Prøvel-

ser ere saa helt forskellige fra de, der forhen blev den mennestelige Familie tildel, eller at vi ere underkastede større Gjenvordigheder end noget andet Folk, som for os har levet paa Jordens. Tænk ikke saaledes, I Sidste-Dages Hellige, men sog at erholde Styrke i Herren. I Prævelsens Stund bed til ham, og han vil meddelle Eder Styrke og Tro; han vil oplyse Eders Forstand og bringe Eders seirrige ud af alle Trængsler, og Eders Belsignelser ville blive større end før Fristelsen kom over Eder.

Snart vil Tiden komme, da Sloret, som sjuler Jordens og udelukker dens Indvaaanere fra Guds Nærværelse, vil blive borttaget. Dette kunne vi læse i Pagtens Bog. Jordens er nu udelukket fra Herrens Nærhed. Ja alle dens Indvaaanere, Dyrene paa Marken, fuglene i Lusten, Fiskene i Havet, kortsagt enhver Ting paa denne Klode er udelukket fra Faderens Nærværelse. Paa Grund af det store Øksen, der var sat som en Hersker over den hele Skabning, saldt og overtraadte Herrens Bud, er det, at Jordens er omgiven af et Stor, som sjuler os for Herren. Dette Dække vil snart blive hævet, og Jordens vil atter rulle tilbage til Guds Nærværelse. Naar jeg taler om, at denne Klode skal komme tilbage til Guds Nærhed, saa mener jeg ikke hermed, at Gud vil forandre dens nærværende Plads i dens Bane rundt Solen, eiheller mener jeg, at den vil blive flyttet fra sin nuværende Stilling, hvilken den har indtaget for omtrent seg tusinde Aar, men min Mening er, at Sloret, som har dækket os og udelukt os fra Guds Nærværelse, vil blive løftet.

De, som i Renhed forvente denne Dag, ere blevne tilsgagte store Forjættelser. I kunne finde disse store Forjættelser omtalte i Pagtens Bog. Der siges, at naar den Dag kommer, da vil Guds Folk,

baade de, som have været døde og opstandne, saabelsom de, der ere i Live, hjende alle de Ting, som Herren har talt. De skulle vide og forstaa alle Ting henhørende til Jordens, baade de, som ere i, under og som omgive den tillsigemed Alt angaaende dens Formation samt alle de forskellige Materier og Kræfter, som virke i den. Alt dette vil ligge aabent for Menneskets Indbildungskast, og denne Egenstab vil tilsyneladende være en ganst naturlig Gave. Jeg siger naturlig, fordi den vil blive saa almindelig. Det, som vi kalde naturligt, er Noget, som almindeligt talt, hænder til enhver Tid, og naar Ting hænder ofte, saa blive de ganske naturlige for os.

Men naar nu dette Dække, om hvilket jeg har talt, bliver borttaget, da vil Menneskernes Kundstab om alle de Undere og Mysterier i Skabelsesværlet blive saadan, at de ville ofte komme i den samme Tilstand, som Moses var i den sorte Stund, hvori Lys og Herlighed var aabenbaret til ham. Hvis denne Guds Mand kunde bibeholde sin Existence som et do deligt Menneske, esterat Herren ved denne Leilighed havde aabenbaret sin Magt og Storhed for ham, saa maa jeg ogsaa antage, at disse Mennesker, der ere agtede værdige til at leve, naar Herren borttager Sloret, maa kunne saa deres Forstand oplyst og deres Sind udvidet, saa de kunne forstaa og satte Guds Gjerninger paa samme Maade som forhen. Jeg kan ikke med den Forstand, som jeg besidder, se saa stor Forstjel, som mange Folk tænker, med Hensyn til de Gamle og de Nulevende. Jeg tror, at Faderen er villig til at belsegne alle sine Born, saavel de, der levede i gamle Dage, som de, der leve i denne Generation, dersom de ere værdige til at modlæge hans Belsignelse.

Naar vi læse Esaiae Profeti, saa se vi et vist Folk omtalt, som kaldes Zion,

og over hvilket Herrens Hærlighed skal hvile. Dette Folks Stad skal blive oplyst ved en Skytoste om Dagen og ved et Lys af flammende Ild om Natten. Med Hensyn til Lys, da skal dette Folk blive høiligt begunstiget. De skulle ikke behøve Solens Lys om Dagen, eiheller Maanens Skin om Natten; thi Herren deres Gud vil være deres evige Lys, og deres Dages Trængsler og Moie ville være endte. Vi kunne læse mere som staar i Forbindelse hermed, nemlig at Zions Born skulle være retsærdige, naar den Dag kommer. Det vil sige, de skulle være et Folk, til hvilket Herren vil aabenbare sig paa samme Maade som til Moses og andre af hans Profeter. Og Herrens Kundstab vil bedække Jorden, ligesom Vandet sjuler det mægtige Dyb.

Profeten Jeremias siger, at Tiden vil komme, da den ny Pagt skal have sin fulde Virkning her paa Jordens. Naar den Tid kommer, da vil der ikke behøves flere Præster eller Lærere til at undervise Folket. Og endført Ordinancer ville blive udførte, og Præstedommets vil komme til at administrere i andre hellige Handlinger, saa vil der ikke behøves Nogen til at belære Folket angaaende Gud. Thi paa den Dag skal ikke En sige til sin Nabo: „Kjend Herren.“ Hvorsor? Fordi Alle ville kjende ham fra den Største til den Mindste. Thi Esaias siger, at Alle skulle blive belærede af Herren, Alle skulle være retsærdige, Alle skulle erholde Aabenbaringer og Syner, og Alle skulle profetere og have Drømme. Det er, Gud vil ved sin Aand til forskjellige Tider og paa forskjellige Maader aabenbare til sit Folk Ting, der ville opmuntre og opbygge dem i deres allerhelligste Tro.

Naar vi i den nuværende Tid se, hvor nødvendigt det er at blive belært om Guds Willie, og vi paa samme Tid se, hvor tilbørlige Menneskene ere til at

forglemme det, som de have lært, da kunne vi sige, at de ere lig en Mand, der betragter sit naturlige Ansigt i et Speil, men naar han vender sig bort fra samme, har han forglemmt, hvordan han saa ud. Paa samme Maade er det med Hensyn til at belære og undervise Folket; det er absolut nødvendigt paa Grund af deres svage Hukommelse uafsladelig at holde dem i Bevægelse. Ved at betragte denne naturlige Svaghed synes det næsten umulig for Menneskene at blive anderledes, saalænge de ere her i denne do delige Tilstand. Ikke desmindre, jeg be stuer ikke denne Gjenstand fra dette Stand punkt. Jeg forventer en stor Forandrings og Omvæltning blandt denne Klodes Ind vaanere. Jeg ser den Tid imøde, da Sløret skal borttages ikke alene fra Jord en, men fra den hele Skabning, som lever derpaa. Og Alle skulle døøre i Guds Nærverelse. Herren vil være deres Gud, og de skulle være hans Folk. Her ren vil borttorre deres Taarer, og Doden skal ikke herske mere, eiheller Sorg og Nødraab, thi Alt vil blive fornyet, og Gud vil leve blandt sit Folk fra den Tid i al Evighed.

Er Meningen hermed, at Herren vil døøre paa Jordens? Nei; men der vil være en Forbindelse og Omgang mellem Gud og Menneskene, og vi ville komme i hans Nærhed. Hvadenten Herren er langt borte eller nær ved, saa er dette uden Forstjel. Dette er et Princip, som ingen af os til Fuldkommenhed kan for staa. Vi tale ofte om, at vi ere ud gangne fra Faderen, til hvem vi atter ventе at komme tilbage, om at komme til Himlen og saa fremdeles. Jeg nører ingen Tvibl om, at jo mange af os ville blive anseede værdige til at komme i hans Nærhed. Naar vi tage dette i Betragt ning, saa vil der altid være en Kom munikation mellem Gud og de Verdener,

som han har stået; og med Hensyn til hans Nærhed, da vil det være uden Forstjel, hvadenten han er ganske nær eller Millioner Mile bortfjernet. Der vil altid være en gjensidig Omgang mellem Herren og hans Born, hvisaarsag de ville leve i Enhed og i Samfund med ham og glæde sig ved hans Nærværelse, sjældt han vil være paa en Klode langt hinsides Kolob, om hvilken Abraham taler.

Som et Billede paa dette Princip, lad mig fremsette et jordisk Fænomen. For nogle Aar tilbage, da jeg var en lille Dreng, drømte man allermindst om, at man kunde blive i stand til at føre en Samtale med sine Slægtninge, Venner eller Andre, der var flere hundrede Mile bortfjernede. Ja, om man blot havde tænkt paa eller omtalt at noget Saadant kunde finde Sted, saa vilde en saadan Person blevet betragtet som en Drømmer, Fanatiker eller Sværmer, ja han var maaske blevet sat Side om Side med de Gale og Sindssvage. Dette var vores Fædres Anstueelse, og den har ogsaa været vor dengang, vi var unge. Dog siden den Tid har Herren fundet det gavnligt at inspirere visse Individuer med Kundskab og Lærdom, og disse Mænd have blandt mange andre Videnskaber ogsaa opfundet den elektriske Telegraf, ved hvilken vi ere i stand til næsten i et Sieblkist at bringe Meddelelse til den længst bortliggende Del af Jorden. Dersom en saadan Telegrafforbindelse er i behorig Stand, kunne vi i et eller to Sekunder sende en Mapport paa den anden Side af denne Klode og igjen erholde Svar ligesaa hurtig. Blive ikke Nationerne paa denne Maade Naboer? Hvad dette Kommunikationsmiddel angaaer, saa ere de saa at sige Naboer. Vi her i Salt Lake City kan sidde i vor varme Stue og konversere med Personer i London, der ligeledes kunne sidde lunt og varmt inden-

fire Vægge og modtage Depecherne. Folket i disse to Byer kunne tale til sammen, endssjældt en saadan Samtale falder temmelig bekostelig.

Tænk Eder nu, om vi kunde gjøre en endnu større Opsindelse, ved hvilken vi ikke alene kunde tale med, men endog se vore Naboer i London, og Folket verstedts kunde paa lignende Maade se os her i Salt Lake City, da kunde vi baade føre en Samtale til sammen og se hverandre. Og dersom dette kunde ske, vilde da ikke denne store Afstand paa en vis Maade blive ophævet?

Nu ville vi forudsætte, at vi ved et Middel, som for det Nærværende er os ubekjendt, vilde være i stand til at høre, ikke igennem den tunge Atmosphære, som nu omgiver Jorden, men ved Swingninger af et Slags Ether, der var mere pur og letbevægelig, og som, naar den stodte an mod det udodelige Dre, vilde bevirke, at Lyden maatte høres fra umådelige Afstande — vi kunne sige Millioner og efter Millioner af Mile med en Hurtighed som den elektriske Strom. Paa denne Maade kunde vi holde en Samtale med Folk, der var betydelig langt borte fra os; og dersom en saadan Kommunikation blev aabnet mellem de forskellige Nationer, da vilde de alle blive Naboer.

Nu, lad os give dette Princip en endnu større Udstrekning. Lad os tænke os, at der gaves et Middel, hvorved de udoselige Væsener her paa Jorden kunde se, høre og tale med andre Væsener paa Solen, og at disse efter kunde bringe Meddelelse til Jorden; og derpaa fra Jorden til Jupiter og fra denne tilbage til vor Klode igjen. At der kunde være en Kommunikation mellem Solen og den længst bortfjernede Planet i vort Solssystem og derpaa videre til Fixstjernerne, fortægt at der kunde være et Middel, ved hvilket vi kunde staa i Forbindelse med

hvilkensomhelst Klode i det hele Univers, da vilde et saadant Fønomen være i Lig- hed med vor nuværende Telegraf, omend af en mere fuldkommen og pur Materie. Vilde det under saadanne Omstændigheder være nødvendigt for vor Fader altid at være her paa Jorden, for at vi kunde være i hans Nærhed? Nei aldeles ikke! Han kunde befinde sig paa en Klode, der var ligesaa langt fra os som en af Fig- stjernerne, og der kunde han svinge sit Scepter og styre Millioner af Verdenes og Systemer, og Alle vilde være i hans Nærværelse. Storet vilde være horttaget, og de Kræfter, som nu paa en vis Maade ere skjulte paa Grund af Mennesketes Falb, vilde da paany blive frembragte i deres forædlede og fuldkomne Tilstand blandt disse Verdenes Indvaanere, som da vilde staa i Samkvem med Slaberne og han med dem.

Jeg forventer, at alle disse Ting i Fremtiden ville blive aabenbarede for Guds Born. Hvis vi opvoxe i Lys, Intelligence og Sandhed og blive Guds Sonner og Døtre; dersom vi blev syldte med Lys, Forstand og Kundstab, hvorved vi ville forstaa alle Ting henhørende baade til denne og andre Verdenes, da synes det for mig som om vi maatte være ganske nær Gylden af de Belsignelser, der nu ere vor himmelske Fader tildel. Jeg tror ikke, at Mennesket faar alle dets Sanser udviklede i dette Liv. Og omendskjont vi ikke have haft Anledning til at øve vores Evner, der maatte have lagt i Øvale ligesiden vor Fødsel, da er ikke dette noget Bevis for, at vi ikke ere i Besiddelse af saadanne Egenstaber.

Tag en Mand, som besidder den Egenstab at se til Fuldkommenhed. Om denne var født paa et mørkt Sted og aldrig havde seet Lyset, da vilde han være uvidende om, hvorvidt han kunde se eller ikke; og om Nogen fortalte ham, at han besidder denne Evne, saa vilde han ikke tro eller satte det. Han vilde sige: „Jeg kan føle, høre, lugte og smage; men den Sans, som De omtaler, den har jeg ingen Ide om. Hvad er det?“ Hvis han paa nogen Maade skulle udfinde, hvad det var, da maatte han gjøre et Forsøg ved at komme til Lyset og se Gjenstande og bestemme deres Form og Stikkelse. Vilde ikke en saadan Person ved at komme til Lyset og bestue de forstjellige Ting, som omgav ham, erholde mange Kund- staber og kjende Ting, som han forhen havde været uvidende om. Saaledes vil det ogsaa ske med Herrens Hellige, naar de Egenstaber, som for have slumret, atter blive opvækede og frembragte, saa de kunne bestue og satte Herrens underfulde Gjerninger.

Denne store fremtidige Lon er værd at leve for. Vi burde dersor søge at være i Besiddelse af den Hellig-Aands Oplysning og fremme den i alle vores Foretagender og Handlinger her i Livet. Dersom vi leve som vi bør, da vil denne Aand voxe og tiltage i os; vi ville blive mere og mere oplyste, indtil Fuldkommenhedens Dag kommer, da vi gradvis skulle nærmre os den opfoede Tilstand, hvilken Herren har bestemt for sine Born, der i al Ewighed skulle være i hans Nærværelse, Amen.

Den mormonske Institution.

En Korrespondent i Washington har sendt følgende Telegram til „New York Herald“:

„Den almindelige Mening her er, at Spørgsmaalet angaaende Polygami snart vil blive afgjort af Administrationen. En Delegation, som nylig er ankommen her-til fra Utah, og som er her i Youngs Interesse, arbeide nu med mindre Haab om at afværge den kommende Storm. Præsident Grant har nylig udtrykt sin faste og bestemte Beslutning at sætte en Stopper for den mormonske Institution. Efter Helligdagene ville de fornødne Love blive forelagte i Kongressen. Rygter om en truende Forandring blandt de høiere Autoriteter i Utah ere i Omlab.“

„Deseret News“ figer, idet det referer til et lignende Telegram til Salt Lake City:

„Vore Meddelelser fra Washington melde, at et andet Angreb er i Vente mod „Mormonismen,“ som vil blive Gjenstanden for en mere skrupuløs Udvilting efter Helligdagene; at Præsident Grant har taget den alvorlige Beslutning at bringe den „mormonske Institution“ til en Ende; og at Rygten gaar, at der vil blive en Forandring blandt de høiere Embedsmænd i Utah. Denne sidste Forandring trænges høiligen til, og vort Haab er deraf, at de næste Embedsmænd, som sendes herop, maa være af en hederlig Karakter, udrustede med god Forstand og en uforfalsket Erlighed. Vi have havt saa Mange med de modsatte Egenskaber, at Folket i Almindelighed ere hjertelig hjede af dem.“

Med Hensyn til de andre to omtalte Punkter, da er det intet Under, at et nyt

Angreb skalde være i Gjære, saasom visse ondstabstilfulde Partier have forsøgt for længere Tid at faa sine gyldige Grunde og Paastud frem. Dersom Beretningen om Præsident Grant er sand, da tage vi os den Frihed at forsikre ham om, at han har en seilaglig Opsattelse med Hensyn til Utah's Politik, hvilket han vil komme til at se, naar han til mere fuldkommenhed bliver underrettet om Ufficerernes Gang og Tilstand i Territoriet. Dersom han virkelig kan vinde nogen Ere og Hæder ved sin forsøgende Statsklogslab, da er han en af de første Overhoveder, som omtales i Historien, der nogensinde vandt Berømmelse ved en saadan Fremgangsmaade. Han har maatte læst, at „Martyrerernes Blod er Kirlens Sæd;“ men det ligger ikke indenfor en forsiktig Magis Grændse at bevise Sandheden af dette Ordsprog; thi isaafald vilde uskyldigt Blod blive udgydt. Farao, Herodes og i de sidste War Buchanan og Mc Kean have forsøgt herpaa, men ingen af dem have vundet nogen Berømmelse eller Unseelse for deres Bestræbelser i denne Retning.

Det pure Guld frygter ikke Ilden, eiheller taber det Noget ved at komme i Berøring med samme. Det kan maatte være, at Fordærvelsen har grebet saa vidt om sig i Unionen, at en offentlig Betragtning af Tingenes Gang har gjort det hoist nødvendig, at Principet, den usorslafstede Erlighed, bliver taget Hensyn til, hvis ikke Nationen skal gaa sin egen Undergang imode. Hvis dette er Tilfældet, da sole vi mere til at onste det ny Anfaaet velkommen end til at søge at undgaa samme. Dersom Præsident Grant

derimod vælger at staa som Forfolger ligesom overfor de Sidste-Dages Hellige, saa-som Nyget siger, da ville vi helst se at undgaa dette; men i Modsatning hertil, hvis vi vare tvungne til at vælge en af disse to, da vilde vi uden Betænkning

helle vælge at blive talte blandt de fulgte Hellige. Vi tro det Sidstnævnte vilde være fordelagtigst i Enden, da det vilde forsikre os Tilredestillelsen af en god Bevidsthed for Eftertiden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Omvendelse.

Hvordan er Tilstanden blandt Menneskeslægten i vore Dage? Dyrke Menneskene deres Skaber i Oberensstemmelse med Jesu Kristi og hans Apostlers Lærdommme og Grundfætninger, hvilke, ifolge Herrens Forhåbelse, vilde bringe dem saavel timelig som evig Velsignelse, dersom de esterlevede samme? Gjøre de sig noget Samvittighedsprøvmaal med Hensyn til den ene og sande Gudsdyrkelse? Have vore Medmennesker omvendt sig fra deres Synder og sluttet Pagt med Herren?

Bi Sidste-Dages Hellige kunne med fuldkommen Overbevisning besvare alle disse Spørsgmaal benægtende; Tilstanden i Verden tyder paa Forvirring, Splid og Tvedragt; thi den ene Nation opstaar imod den anden, og det ene Folk søger at faa Fordel fremfor det andet ved at opfinde Mordinstrumenter, der paa den letteste, hurtigste og sikreste Maade kunne anrette Ødelæggelse og bringe Død, Ulykke og rædsomme Blodsudgrydelser over deres Medmennesker. Er dette et veibehageligt Syn for Herren, at se de mange Skabninger, der alle ere stukke i hans Billede og udgaaede fra hans almægtige Kraft, leve et uljærligt og uenigt Forhold med hver-andre? Nei, det er ham til stort Mishag, og Menneskene nedrager hans Brede og Straffedomme over sig ved en saadan Fremgangsmaade. Menneskernes Gudsdyrkelse er ogsaa Herren en Vederstyggelighed, thi de dyrke og tilbede ham paa deres egen Vis, og dette er imod hans hellige Willie. Gud har givet os Besalinger og Lærdommme, hvilke vi ere forbundne til at overholde, dersom vi onse at blive delagtige i hans Velsignelser, og han taaler ikke den mindste Afvigelse; „thi hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud.“

Verdens Mennesker i Almindelighed nære lidens Omsorg for deres Sjæl. Præsterne ere indsatte som deres Sjælesørgere, og dette er dem nok. Maar de sole, at de have gjort Noget, som deres Samvittighed bebreider dem, saa gaa de til Nadversbordet, hvor Præsten paa sit Embedes Begne tildeler dem deres Synders Forladelse, og dermed ere de beroligede og tilfredse. Er dette ifolge Guds Besaling? Nei! Der gives kun et Middel til Syndsvorladelse, og dette er Daaben ved Begravelse i Vandet.

Vi sige, at Menneskene leve i en uomvendt Tilstand, thi de lære og praktisere deres egne vildfarende Lærdomme, der bringe dem til at stridte med hverandre indbyrdes og som bevirker, at der opstaar i Mængdevise af Religionssækter, som alle ere uenige angaaende den rette Maade at tjene Gud paa. Vi kunne kjende Træet paa dets Frugter og Menneskene paa deres Gjerninger. Dersom vores Medmennesker var omvendte, da vilde de bære Omvendelsens værdige Frugter; de vilde leve i Kjærlighed og Enighed med hverandre; de vilde alle sammen være delagtige i den samme Tro, Omvendelse og Daab, og Alle vilde tjene og tilbede den samme Gud, hvis Born vi ere. Tvedragt og Uenighed vilde være bortfjernet, og Alle i Forening vilde være enige om at opbygge Guds Nige og efterleve Herrens Bud og Love. Folkene leve til en Vederstyggleghed for Herren, og dersom de ikke gjor hastig Bod og Bedring, saa ville de neddrage hans Forbandelser og Blager over sig; thi Gud er ikke alene naadig, men han er ogsaa retsfærdig og vil straffe Enhver, som ikke holder hans Besællinger.

„Bører da Omvendelsens værdige Frugter og mene ikke at ville sige ved Eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Born af disse Stene. Men Øgen ligger allerede ved Noden af Træerne; dersor, elhvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges og fastes i Ilven.“

Frugterne af Omvendelse ere, at vi i Enhed i Troen leve op til vores Pligter mod Herren og os selv indbyrdes. Alene dette kan bringe os Belsignelse baade for dette Liv og det tilkommende; alene dette kan bevirke Fred og indbyrdes Broderkjærlighed blandt os. Dersor, kjære Læser, hvo og hvem Du end er, betenk om Du vandrer paa Omvendelsens Sti, overvei og undersøg den hellige Skrift om Du virkelig har gjort saadan Bod, som omtales deri og som er absolut nødvendig, dersom Du ønsker din dyrebare Sjæl frelst i Gud vor Faders Nige. Spørg Dig selv, om Du bærer de værdige Frugter, som kymme af Omvendelse; thi hvis ikke dette er Tilsælde, da maa Du benytte Tiden til at omvende Dig og indrette din Vandet og Gudsdyrkelse efter Bibelens Ord, som er Herrens gjennem hans bemyndigede Ejener. Giv Dig ikke tilsreds, men undersøg og annam Sandhedens Budstab, saaledes som det i sin Renhed bliver forkyndt af Herrens befuldmaægtigede Mænd; thi vid at Gud etter i sin Naade har fundet det behageligt at oprette sit Nige paa Jordens og kaldt Mænd med Myndighed til at forrette i dets hellige Ordinancer, der alle ere Principer, som staar i den fuldkomneste Overensstemmelse med Bihelen og de Lærdomme, som forkyndtes fordom.

Vi anspore Enhver til at undersøge vor Gudsdyrkelse og til ester egen fri Willie at annamme eller forkaste den. Vi sige, at vor Religion er den ene og sande, som Herren anerlænder, og Tiden vil engang vise for vores Medmennesker, at denne vor Paastand er grundet paa en Sandhed, som ikke kan rolles. Vi formane Folket til at omvende sig fra de døde Gjerninger og efterleve Guds Bud og Anordninger, og hvis de lytte til denne vor Formaning og gjor Omvendelse, da vil Herren velsigne dem og sende dem sin Aand til Veileder; da ville de leve i Fred og Kjærlighed med hverandre, da ville de afstaa fra alle de stygge og værmelilige Laster, som nedsynke dem Aar for Aar mere og mere i Fordærvelsens strokkelige Afgrund, og da ville de opvoxe til en stor og mægtig Nation, til et Folk, der

vil være begavet med saavel verdslig Klogt og Forstand som isærdeleshed med en aandelig Wisdom, der vil udgranske Alt, endog Guds Dybheder.

Herren vil velsigne et saadant Folk i enhver Henseende, og tilsidst ville de paa den kommende Dag staar herliggjorte for Faderen og Sonnen, der ville skænke dem en evig og celestial Ophoelse i det himmelske Rige, fordi de bare Omvendelsen's værdige Frugter, medens de ware i deres Provestand her paa Jorden. En saadan Lov er værd at leve for; dog vi kunne ikke erholde den, medmindre vi astaa fra Alt, der er stridende mod Guds Lov, gjor sand Omvendelse og i det Hele taget opfylde og efterleve Herrens hellige Ordinance, der ere indstiftede til Menneske-slægtens Frelse og Ophoelse.

Men hvad Ende ville de faa, der ikke gjor Omvendelse? De ville, medens de ere her i Livet, vandre paa deres egne Veie — og Menneskets Veie ere ikke Guds Veie — dersor ville de awige fra hans Lærdommme og dyrke Menneskebud, hvorved de ville drage over sig selv Guds retsfærdige Straf baade timelig og evig. Et saadant Folk vilde aldrig naa til Enhed i deres Tro, thi Samsund paa Samfund og Sekt paa Sekt ville udstille sig fra hverandre, og den hele Nation vil blive et oplost Intet, som hverken kan bestaa i dette Liv eller i det tilkommende.

Det vil gaa et saadant Folk ligedan som Slægten i Noah Dage. Efter at denne Guds Profet havde prædiket Omvendelse for Menneskene og bygget paa Arket i 120 Aar, var det, at Herrens Langmodighed ophorte, og i sin retsfærdige Brede lod han den hele ugudelige Slægt med Undtagelse af Noah og hans Slægt udrydde. Den hellige Skrift stadsfaster dette vort Udsagn paa en ligefrem og bestemt Maade. Guds Ord kan ikke feile, og der vil sandelig gaa en ubarmhjertig Dom over den, som ikke gjor Omvendelse. I Matthei Evangeliums 24de Kapitel staar der tydelig og klart ansort, hvad der skal ske med dem, der ikke omvende sig og vandre paa Herrens Veie. Dersor, enhver af Eder omvende sig og blive dobt til sine Synders Forladelse, og han vil erholde den Hellig-Aands Gave. Hvis ikke, da ville I i Sandhed komme til at fortryde det; thi Herrens Ord, som han har talt ved sine Ejendomme, vil domme Eder paa den yderste Dag.

„Omvender Eder, I forvendte Born!“ siger Herren, thi jeg har været Eders Husbonde, og jeg vil antage Eder igjen, En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder ester mit Hjerte; og de skulle føde Eder med Kundstab og Forstand.“ (Jerem. 3, 14).

Herrens hellige Villie er, at vi skulle vandre paa hans Stier og gjøre hans Ord til vor Nettesnor, og dersom Noget flettes Eder, siger Jakob, saa bed i Ædmyghed til Herren, som gjerne giver og bebreider Ingen. Vær nid, hjære for Eders Sjæls Frelse og overlad ikke til nogen Anden at sorge for den; thi Enhver vil paa Dommens Dag blive krævet til Ansvar for sine egne Gjerninger. Tro ikke, at et Menneske kan forhverve en Medskabning Frelse i Guds Rige, en saadan Tro er Daarslab; og Daarer ere de, der indplante en saadan Bildsfarelse i deres Medmenneskers Hjerte, thi de vandre paa deres egne Veie, der awiger fra Herrens, og som Saadanne ville de blive negtede Adgang til den celestiale Herlighed, som er Guds Rige.

Saltsøstadens Fremtid.

(Fra „San Francisco Bulletin“).

Vi optage følgende Artikel fra „San Francisco Bulletin“, og med Undtagelse af dens daarlige Mening angaaende Mormonerne og deres Lærdomme, finde vi den ganske fortræffelig. Maaske Artiklens Forsatter en eller anden Dag vil lære Mormonerne lidt noiere at hørende, og da tro vi, at han vil strive lidt anderledes:

„Der gives ingen Stad i det Indre af Amerika, der er mere stiftet og heldigt beliggende til at forene Landets vigtigste Interesser, end nctop Salt Lake City. Saalønge som Brigham Youngs ensidige Politik hersede, og Minerne varer tilslukede, saa det ikke meget lovende ud for deane Stad. Ingen kunde sige, hvilke Interesser og Fordele varer i en undertrykt Tilstand paa Grund af den mormoniske Politik. De Hellige kunde have Fremgang, men Isle-Mormonerne stulde have den paa en mere begrenset Maade. Isle desmindre, der kom et uimodstaaeligt Tryk paa Udsiden, som fuldkastede Mormonernes Politik, ellers rettere sagt, som gjorde det muligt, at Spekulationer og Foretagender kunde baseres paa et ligesaa fast Grundlag der, som paa andre Steder.

Det er nu en indlysende Kjendsgjerning, at Salt Lake City vil blive Centret for den mest storartede og vigtige Grubedrift i hele Landet. Udvillingen af de mineralst Rigidomme er steet paa en hurtig Maade. Grundlaget for Forsyningen af en saa storartet Grubedrift, hvilken efter al Sandsynlighed engang bliver den rigeste i hele Landet, vil blive Salt Lake City. Kapitaler ville flyde hen mod det samme Centrum, fordi paa dette Sted vil der være Anledning til at saa

dem anbragt paa en indbringende og fordelagtig Maade. En By, paa samme Tid, som den bliver Midtpunktet for en Grubedrift, der udbilles mere og mere Aar efter Aar, maa ogsaa blive Centret for Tilveiebringelsen af de daglige Forhobenheder. Folket, som for det nærværende ikke frembringer stort andet end Guld og Sølv, maa høbe Alt henhørende til deres Arbeide og daglige Underhold. Salt Lake City er allerede nu blevet til et Forsyningsmagasin for det Indre af Landet.

Om ikke saa mange Aar vil uden tvivl Udvillingen af Agerdyrsningen blive en anden fordelagtig Kilde til Velstand. Der gives udmarket godt Land i det sydlige Utah, og Agerbruget er i stadig Udvilling lige ned til Bredderne af Colorado Floden.

Et andet Foretagende, og det mest kraftige af dem alle, vil blive det lokale Jernbanesystem, hvilket allerede nu er indført. Mange spaaede, at Salt Lake City havde seet sine bedste Dage, efterat Central Pacific Jernbanen var anlagt, der gik flere Mile nordenom denne Stad og lod den ligge aldeles upaaagtet i Ensomhed. Men ikke for var Utah Central Banen anlagt, forinden Staden svang sig op og havde uberegnelige Fordele paa Grund af denne Fastlands Jernbaneforbindelse. Ifølge den officielle Meddelelse var Varer til en Vægt af 280,000 Centner besordrede paa Utah Central Banen i Oktober Maaned forrige Aar.

Den sydlige Utahbane, der udgaar fra Salt Lake City til Grubedistrikterne i Syd, hvorfra Pioche Distriket vil blive

det første Stoppested og dernæst Colorado Floden, har gjort rasse Fremstridt; flere Mil af Fernbanelinien ere færdige, og inden ret længe vil den til Pioche være gangbar. Ikke mindre end 300 Fragt-vogne ere nu i stadig Bestjættigelse med at befordre Varer og Gods paa denne Vej. Flere Fernbanelinier ere anlagte til de nærmeste Gruber, og Interessen-terne virke med Iver paa Fuldsorelsen af samme. Ingen Uge gaar, uden man opdager nye Leier af Mineralier af for- stjellig Bestaffenhed, saasom Guld, Sølv, Fern og Kul, hvilket altsammen forsøger Salt Lake Citys Storhed, saavel med Hensyn til Grubedriften som i kommercial Henseende.

Indsorelsen af det lokale Fernbane-system vil være en væsentlig Aarsag til denne Stads Fremgang og Vækst. Den Ide er længe blevet fostrret, at en stor Stad skulle opkomme i det Indre af Landet mellem Missouri Floden og det stille Havs Kyster. Denne Forudsætning synes at skulle blive til Virkelighed, og Salt Lake City synes at blive Staden. Mor-monismen, forsaavidt den kan have nogen

hæmmende Indflydelse, synes kun at være af lidet Betydning i denne Henseende. I den kommende Tid vil denne Lære i Utah være intet mere end en Stanime foruden Kraft. For var den en Hindring mod Forfremmelsen af Forretningerne i den opvogende Stad, i Fremtiden vil den være magtedlos.

Den Hjendsgjerning, at Salt Lake City bliver til en af de mest blomstrende Steder paa Vesssiden af Klippebjergene — det er, at den med Hurtighed forener de store Handelsforetagender og de mest vigtige Grubedrifter i hele Landet — vil gjøre dens Forbindelse med San Francisco af langt større Vigtighed end nogensinde tidligere. Vi kunne ikke være ubidende om denne Stads lovende Udfigter, eiheller kunne vi betragte dens fremtidige Erhvervsfilder med Ligegyldig-hed. Stadens Forretninger og Handel, som nu teller Tusinder af Dollars, vil i Fremtiden telle Millioner. Den burde staar i nærmere kommercial Forbindelse med San Francisco end nogen anden Stad i Landet.

Korrespondance.

Provo d. 26. Decbr. 1872.

Bræsident K. Peterson.

Rjære Broder.

Jeg er nu med Familie efter en sær-deles heldig Reise lykkelig og vel ankom-men hertil. Jeg var beseet mig og er for en Del bleven lidt bekændt med For-holdene og Landen i Folket paa flere Steder i Territoriet, og da jeg føler mig

lykkelig og vel tilfreds, hvad Zion an-gaar, saa kan jeg ikke andet end først takke Himlens Gud for min Udfrielse, og dernæst Dem, som har samlet mine Smaa-penge, indtil de blevle tilstrækkelige til min Emigration.

Jeg føler selv glad herved og kan med varme og gode Føleller anbefale min Fremgangsmaade til mine Brødre og Søstre i de gamle Lande, nemlig at

lægge alle Smaafællinger, som nogenlunde kunne undværes, tilføde, hvilket vilde blive til stor Besignelse for dem. O! om jeg nu kunde tale til mine Søskende i Kjøbenhavn og til mine Brodre, Søstre og mange Venner i Tyskland, saa synes jeg rigtig jeg kunde bære mit Bidnessbyrd, og saa lunde de ikke sige til mig: „Du ved jo ingen Ting, Du har jo ikke været i Bion;“ thi nu har jeg været der og er der. Jeg har seet Brigham Young og hørt ham tale, tilligemed flere af Apostlerne, og jeg kan forstaa, at deres Tale gaar ud paa at gavne og frelse Menneskeslægten. Disse Mænd, som Verden i Almindelighed giver Skyld for at holde os andre i Slaveri, har en hel anden Bestilling end dette; dersom de havde holdt Folket i Slaveri eller Trældom, og deres Lid havde været optagen med at gjennemse og læse de Tusinder af Breve, som her ere strevne til de gamle Lande, hvilket Verden i Almindelighed er saa taaelig at tro, saa havde det sandelig ikke i denne Dag været saadan Besignelse blandt os her i Territoriet. Lad mig sige Eder, at Brigham Young er en Guds Profet, at Herrens Apostler leve her, og at deres Arbeide og Virksomhed gaar ud paa at forbedre Verden og lære Menneskene, hvorledes de skulle blive rene paa baade Legeme og Ånd, hvorved de vilde blive stilkede til at komme i Guds Nærværelse og nyde hans Riges Besignelser som hellige Mænd og Kvinder.

Vi lære her, hvorledes vi selv kunne able og frembringe vores Fodemidler, og hvorledes vi selv kunne virke vores Skæder. Vi opmuntres til at holde Fred med vore Naboer og alle Mennesker, at gaa flittig i Forsamling og bede ofte til Herren,

De mange Forsamlingshuse og Skoler, som her ere oprettede i alle Byer, vidnet om Guds Ejeneres Omsorg for sine Søskendes Bel.

Alt dette skriver jeg ikke for at oplyse Dem, Broder Peterson, thi de kender det Altsamuen bedre end jeg, men om En eller Anden kunde saa min Skrivelse ihænde, saa vilde den maaesse oplyse ham om Ting, som han ikke for kjendte. Hvis mit Brev kunde saa en lille Plads i „Stjernen,“ saa var det mig kjært, thi jeg har mange Venner i Tyskland, som saa ofte have sagt til mig: „Du kommer aldrig til Bion!“ Nu kunne de se, at jeg er kommen til dette Land, hvor jeg føler lige saa godt, som da jeg var hjemme hos dem.

Til de gamle Hellige i Veile Gren vilde jeg gjerne sige: Brodre og Søstre vær taalmodige, Eders Udfrielsestid vil nok komme; lev den hellige Religion I have annammet, det er Jesu Kristi sande Evangelium. Jeg føler i denne Dag mere end nogensinde Vigtigheden af at leve Gud til Velbehag. Brodre, Søstre og Venner lad os tænke paa Opstandelsens herlige Dag, da vi skulle gjense vores Hedengangne. Vi ved Alle, hvorledes vi skulle leve; giv vi, der have været kjendte som Brodre maa staa med oploftet Aslyn paa den Dag uden at stamme os, er min Bon til min himmelske Fader. Hermed sender jeg min Hilsen til alle Hellige i Veile og Kjøbenhavns Grene og til alle mine Venner. Tilsidst vær De, Broder Petersen, tilligemed Brødrene paa Kontoret paa det Venligste hilset fra mig og Familie.

Deres Broder i Evangeliet
H. B. Eriksen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 111).

Vi optage følgende Brev fra Præsident Youngs Historie, da det klarligen viser de Follesser, der gjorde sig gjeldende i Illinois angaaende Joseph Smiths Mord. Tillige viser det de Helliges Follesser, at de i stille og ydmig Underdanighed fulgte Lovenes Gang, saaledes som de blev administrerede af Embedsmændene. Brevet var adresseret til Joseph Lamborn, Attorney General i Illinois. Det var skrevet af Broder George A. Smith og hans Fader John Smith.

„Wrede Herre!

Det blev os i Aften meddelt af Mr. Scott, at det er Deres Ønske som offensiv Fører i Sagen mod Generalerne Smiths Mordere, at „Mormonerne“ skulle tilveiebringe Vidner i bemeldte Rettergang. Tillige at Mr. Murray og Mc Connell havde udladt sig med, at der var en Komite her paa Stedet, hvis Pligt det var at indstille Vidner ved Rettsagen, og at denne Komite var antaget som bestaaende af „Mormoner“ osv.

Nu, oredre Herre, paa de Sidste-Dages Helliges Begne eller, dersom De behager, paa det mormonske Broderskabs Begne, tage vi os den Frihed at tilmelde Dem, at det ofte er blevne gjentaget af os, saavel blandt os som et Folk som i Staten, nemlig med Hensyn til denne uafgjorte Mordsag, at den hverken er opstaet mellem „Mormonerne“ eller „Anti-Mormonerne,“ eiheller mellem „Mormonerne“ og Morderne, men er en Sag, som angaard Staten og Forbryderne.

Før at vise vor Loyalitet til vores Lands Institutioner og bevare Fred i Lan-

det, besluttede vi som et Folk at avente Lovens Gang, saaledes som den blev fort af de befudmægtigede Autoriteter; og denne vor Beslutning, at anerkjende Rettenes Kjendelse uden at tage Høvnen i vores egne Hænder (hvilket Nogle frygtede for dengang) eller paaanle Sagens Gang, have vi strengeligen overholdt, og vi onse fremdeles at holde fast ved den, paa det at vor Fasthed i saa Henseende maa blive hædret, og Menneslene ikke skulle have Anledning til at dable os for Egoisme. Vi have holdt os paa vores Enemærker, omendskjont vi flere Gange ere blevne opfordrede paa det Eftertrykseligste til at tage Del i Sagen og det endog af Statens Embedsmænd. Da Mr. Mc Connell var ifærd med at forberede Forhørsagen, reiste han op til Nauvoo og ansپored „Mormonerne“ paa det Ivrigste om at optræde som Anklagere og være behjælpelige i at fremstille Vidner osv. Svaret han fik var, at vi havde Intet med Sagen at gjøre, men hellere onskede at staa udenfor samme; thi vi vidste, at dersom vi vilde forsøge at bringe Morderne for Retten om end pga en nok saa lovlig Maade, saa vilde det af vores Hjender blevet betragtet som en Forfølgelse eller som et Middel til at opvække Trætte fra vor Side, og dette ere vi fast besluttede paa at undgaa, ja endog ethvert Middel, som kunde have det mindste Tegn paa Øndt fra vor Side. Vi onse ikke at give vores Hjender eller Andre, der ere rede til at bruge et hvilket som helst Reddstab som Paafstud for at bringe os i Beværlighed, Anledning dertil.

Vi have levet for Fred og onse den fremdeles; og da Mordet blev begaet, medens de Myrdede vare under Statens Beskyttelse, saa er Alt, hvad vi forlange det, at Staten tager sig af Sagen til endelig Dom bliver assagt og saaledes gjør sin Pligt ligesom vi have gjort vores. Imodsat Falb, dersom den opgiver Sagen, da ville vi i Fred underkaste os Uførelsen, omendskjont vi vilde anse det som et almindeligt Gode og foretrække om Netten havde sin Gang.

Vi ere ubekjendte med saadanne Love, som tillade, at overbeviste Mordere drive om paa Frisod Maaned efter Maaned uden at blive arresterede, eller som efter at være komne under Lovens Haand sunne ester eget Behag komme frem for Netten. Vi vide heller ikke med hvilke andre lignende Love vi kunne komme i Kontakt, som vi maa lunde stode an imod til vor egen Skade og Tab, hvis vi vilde forsøge at have en Haand med i Sagen, som omtalt.

Det er os meddelt, hvadenten det er sandt eller falsf, det ved vi ikke, at Netten har forbudt Sheriffen og hans Beaufidmægtigede i Hancock County at deltage i Sagens Forhandlinger, og at de Edsborne vare affredigede uden at være organiserede. Hvis dette stemmer overens med Sandheden, da ere vi ganste ubekjendte med Lovførelsen i Sagen og have intet at sige hverken for eller imod samme.

I folge Mr. Mc Connells indstændige Opsordring, da han kom herop ifjor Høst, gav vi ham al den Underretning, som vi funde opdrive angaaende Sagen, i Haab om at han skulle taget sig af den, indtil endelig Dom var assagt. Han erholdt forskellige Optegnelser dengang, som han maaeste er i Besiddelse af endnu, dersom han ikke har overleveret dem, hvilket De er bedre bekjendt med end vi. Vi have ingen Optegnelser og vi besidde heller ingen ny Underretning siden den Tid.

Det glædede os at høre, at Sagens Forhandlinger var overgivet til Deres dygtige Behandling, og vi antog, at De vilde aflagt os et Besøg, forinden Netten var sat, men da dette ikke er steet, saa haabe vi, at De senere vil berøre os med Deres Besøg, saaledes at De maa have den Forhørsle at blive mere almindelig bekjendt blandt vore Borgere. Vi tro ogsaa, at Deres ærede Besøg vil storligen blive vurderet af vor Ven General Young, med hvem vi forstaa De er bekjendt.

Vi skulle altid være rede til at anerkjende, hvad ret er, og ikke give Anledning til Ophidselse, hvilket vilde være stadeligt for den offentlige Fred.

Vi tegne os med dyb Hsiagtelse

Deres ærbodige

George A. Smith.

John Smith.⁴

(Forts.)

Ordsprog.

„Den, som vandrer som en Bagvæster, aabenbarer hemmeligt Raad, men den, som er trofast i sin Aand, skjuler Sagen.“

Notits.

I folge Skrivelse fra Præsident A. Carrington dat. Nuu den 24de Januar, ankom han lykkelig og vel til denne Stad den 19de Januar. Han fandt alle Medlemmerne af Reiseselskabet i det bedste Belbefindende. De Reisende have opholdt sig flere Dage i Pavestaden og have besøet alle dens Seværdigheder tilligemed en Masse af storartede Ruiner, der nu staa som mærkværdige Widner paa denne øldgamle Stads foruds Storhed. Peterskirken blev ogsaa besøgt af de Reisende, der begav sig op i Taarnet, saa høit de kunde komme, fra hvilket Punkt, som er det høieste i Staden, de kunde se hele Byen tilligemed en stor Del af det omgivende Land.

Selskabet forlod Rom den 25de Januar for at reise videre til Neapel, hvor de alle i god Behold ankom den samme Dag.

Under Opholdet i Rom var Beirlaget mildt. Om Middagen omrent 12° (Neamur) Barne.

Senere Efterretninger melde, at Partiet befandt sig i bedste Belgaaende paa Den Korfu den 2den Februar, derpaa rejste de videre med Dampssib til Alexandria, hvor de ventede at lande den 7de Februar.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	145.	Korrespondance	156.
Den mormoniske Institution	151.	Lidt af vor Kirkes Historie	158.
Nedaktionens Bemærkninger	152.	Blandinger	160.
Saltstadsens Fremtid	155.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.